

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** - 51e JAARGANG nr.21
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 21 MEI 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd
(vervolg)

Mone Drieghe als Garde-Civiek

Gauw wordt er een beslissing genomen. Onze Mone ging zich in de doodskist leggen die in de voorplaats voor de winkelvenster ten toon was gesteld en Gust Hoogewijs, zijn jonge helper, zou zich verstoppen in de citernput. Eens dat onze levende dode in de kist lag, sloot zijn zuster Gertrude het deksel en draaide er meteen de houten tappen op vast, en daar lag nu onze werkelijk verschrikte jongen, de komende gebeurtenissen af te wachten. Terwijl moeder en dochter in de keuken al evenmin op hun gemak waren en in stilte de laatste nare oorlogsberichten bespraken, hoorden ze almeteens een gebons en geklop en dachten waarachtig dat de gevreesde Ulanen daar waren. Niet opendoen, zei moeder, en niet gebaren dat we thuis zijn. Nogmaals hoorden ze hetzelfde

gerucht, waarop de jonge zuster de binnendeur met een spleetje opendeed en de stem van Mone meent te herkennen, die roept van uit de kist : Trude, laat er mij gauw uit of ik ben versmacht. De tappen werden er opnieuw uitgevezen en daar kwam "Lazarus" weer te voorschijn en naar adem snakkend. 't Schijnt dat de verrezen deze bange minuten niet gauw vergeten heeft. En 't eigenaardige van 't geval is dat twee dagen nadien, de zelfde kist zou dienen om er de eerste Ulaan in te leggen, die Mone met zijn knecht in het dodenhuisje, in opdracht der gemeente moest gaan lichter. Volgens zeggen waren twee patroeljes met elkaar in strijd geweest hier op enige afstand onzer gemeente en hadden de Ulanen een dode, die dus naar hier werd gebracht. Daar een afdeling Brusselse burgerwacht te paard hier in het omliggende verkenningstochten hadden uitgevoerd, meende men, dat de dood van die soldaat daar aan te wijten was of misschien ook van terugtrekkende Belgische troepen.

De nog bestaande geweren van de garde-civiek werden op het stadhuis ingeleverd, want het Duitse leger had na de schermutselingen met onze troepen rond de stad Dendermonde, deze laatste verbrand en vernield achtergelaten om dan verder westwaarts op te rukken. Ook op ons grondgebied, Kwatrecht en Melle, werd er hevig gevochten tegen Franse Mariniers, ook daar was de vernieling bijna volledig. Kort daarop kende men hier dan de bezetting met al zijn miseries voor de bevolking. Zo waren er hier op zeker ogenblik ook recruten die in de zondagschool in de Hoenderstraat gelegerd waren. Elke dag gingen deze oefenen op "Kiezeveld" over de Schelde. Mone die een echte vaderlander was, voelde wel eens een krop in de keel, telkens als hij die mannen daar doende zag, wanneer zij in gelid stonden voor het gebouw (nu meubelmagazijn en wasserij) en aangevoerd

werden door een oude "feldweibel". Zekere dag, het had ferm gesneeuwd, waren de duitse recruten zich weer aan 't opstellen, toen onze Mone op Winters zijn hof met de zoon Fone iets aan 't bedisselen was.

"Wat peinst ge er van", zegde de ene tot de andere, "willen we die "feldweibel" eens een sneeuwbal in zijn nek leggen?" "Laat ons naar boven gaan bij u", zegde Mone tegen Fone, "en van dat vensterke dat op zijde van de gevel op de zondagschool uitzicht geeft, zal ik hem een "mastelle" draaien."

Zo gezegd, zo gedaan. Ze maakten elk een goede natte sneeuwbal en pardaf, de eerste mik was roos, want de "feldweibel" kreeg hem onverwachts op zijn kaak. Heeft die vent verschoten en "gedonnerwetterd".

Het was zo vlug gebeurd, dat hij niet begrijpen kan vanwaar die "projectiel" werd afgevuurd. Veiligheidshalve, en nog voor de anderen de tijd hadden hen te ontdekken, vluchtten zij langs achter weg, om op Loufs doening te belanden in de Statiestraat en dan op hun gemakke de "vijfhoek" af te komen zonder van iets te gebaren.

Intussen waren wij in het jaar 1917 gekomen en nog steeds leefde men onder de bezetting en was er bij al de inwoners de fut uit gegaan. Hoe het met Mone was gesteld in die tijd, daar weet ik niets van, maar wel werd mij verteld, dat in voormeld jaar hier de vluchtelingen toekwamen, meestal afkomstig uit Roeselare. Ook in de Hoenderstraat stonden toen juist twee leegstaande huizen, toebehorende aan het "Volksbelang", waar de eigenaar Heer Van Temsche woonde. Onder deze vluchtelingen was er ook een jong meisje, die door het feit dat zij juist bij de vlucht in dienst was in die stad, met de anderen naar hier werd overgebracht en in één van die twee huizen terecht kwam. De rest kunt ge gemakkelijk raden, daar dichtbij zijn deur vond Mone eindelijk het meisje zijner